

Poveste

Poeziikrl

Stăteam și o priveam
cum zâmbea,
în timp ce ea mă sorbea din pai.
- Cum te cheamă?
Vocea ei prin vene-mi fugea,
în timp ce eu, în ochii ei pierdut,
în litere căutam să mă adun.
I-am spus un nume,
familiar cândva.
Ea a zâmbit,
m-a sorbit din nou,
apoi m-a lăsat în pletele ei,
timid,
să mă ascund.
Aș fi vrut s-o-ntreb
lucruri banale,
doar ca s-o aud vorbind,
și ca să știe
că în fața ei stă un om,
nu doar un sentiment aprins.
După un timp,
și-a dus mâna stângă în păr,
aducându-mă înapoi,
la masa noastră.
- Îmi place aici, spuse șoptit.
Am privit în jur, grăbit,
ca un puști scos la tablă,
și fără temă
și fără habar.
Câteva cuvinte
s-au grăbit să mă ajute,
dar fără succes.
Ea m-a privit dojenitor,
apoi a suflat spre mine vorbe
ce nu le-nțelegeam,
dar care băteau în mine
a fericire.
Nu-mi amintesc
de am spus și eu ceva,
nu-mi amintesc nici cât
am mai stat în nopțe pierduți,
îmi amintesc doar
liniștea ce ne dădea târcoale

și timpul
ce se stinge din lumânare.
Au trecut niște cine de atunci,
niște ani,
măsurați în zâmbet,
niște amintiri, măsurate în noi,
și încă mă-ntreb
de am nimerit formula
ce magia mi-a arătat-o.
Încă mă-ntreb de e vis
când în părul ei
m-ascund de lume,
iar ea din mine privește,
și mă-ntreabă mulți
cum, de ce
și ce am făcut de mă iubește.
Nu știu.
Dar și eu,
mult, numai pe ea.